

kunnet eller i Fremtiden vil kunne sikre sig imod at have Slyngler i sin Midte.

Der tales om Udrensning. I saa Henseende vil jeg henvise til, hvad der er fremhævet fra flere Sider i denne Sag, for Resten baade af Højremænd og, i Aftes, af en Socialdemokrat, det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), at Højre jo for Tiden har en Affære, hvor det synes, at der kunde trænges til Udrensning. Jeg sigter til Affæren Asger Karstensen. Og der synes jo at være en Landstingsmand, det ærede 2det Medlem for 1ste Landstingskreds, som i denne Sag heller ikke staa saa rent, som han burde. Her har altsaa Højre i Øjeblikket en Affære gaaende, som ikke er af fineste Kvalitet.

Men der blev jo af min ærede Side-mand til venstre (Brorsen) i Gaar henvist til, at ogsaa Socialdemokraterne i Øjeblikket synes at have en Affære, nemlig Affæren Svendborg Margarinefabrik. Jeg synes, det vilde være nyttigt, hvis de ærede Medlemmer krævede Klarhed og fuld Oplysning i dette Forhold. Der synes at være something rotten her. Endvidere skal jeg henvise til, at Socialdemokraterne for 10 Aar siden ogsaa havde en Affære. Der er løseligt hentydet dertil i de foregaaende Forhandlinger. Jeg skal henvise til, at Socialdemokraternes ypperste Tillidsmand paa det Tidspunkt, P. Holm, jo ogsaa blev afsløret som en geme Kæltring. Jeg skal henvise til, at „Social-Demokraten“ saa længe som muligt forsøgte at forsvare den paagældende, paastod, at det var gemene Insinuationer, som blev fremsatte mod P. Holm og Husmægler Larsen, men det viste sig alligevel, at det havde sin Rigtighed. Der blev ikke den Gang fra Venstres Side, i alt Fald ikke i nogen større Grad, rettet Angreb mod det socialdemokratiske Parti, fordi det havde haft en saadan Bedrager i sin Midte, og jeg mener ogsaa, at det vilde have været med Urette, hvis man af den Grund havde rettet Anklage mod Partiet. Men der er en anden Ting, som jeg synes, Partiet ikke er uden Skyld i, som det i fuldt Maal bærer Ansvaret for, og det er alle de Hædersbevisninger, der f. Eks. ved P. Holms Begravelse blev viste ham. Han blev jo begravet som en Konge. Og jeg skal henvise til, at der ved den Lejlighed kom noget frem, som jeg vil kalde en modbydelig Forestilling. Ved Kistens Fodende blev der stillet 5 Smaapiger klædte i hvidt, de havde Palmegrene i Hænderne, og paa disse Palmegrene var der forskellige Inskriptioner. Paa en af dem stod der disse

Ord: Du blev et Offer for dansk Retspleje. Det forekommer mig, at det er dog begrebsforvirrende i anden Potens, naar man forsøger at faa P. Holm-Affæren til at løbe ud paa den Maade, at han blev et Offer for dansk Retspleje. „Social-Demokraten“ skrev, den Gang Affæren var bleven opklaret, at Personerne kunne forgaa, men Principperne bestaa. Jeg tror, at Socialdemokraterne skulde erindre sig disse Ord, og jeg tror, at Venstre med lige saa fuld Ret kan benytte disse Ord, at Personerne forgaa, men Principperne bestaa.

Til Slutning skal jeg rette en Tak til den højttærede Forsvarsminister for det Tilsagn, han gav om, at de Klager, som ere fremkomne i Anledning af Manøvrerne, alle skulde blive grundigt og forsvarligt undersøgte og Resultatet til sin Tid forelagt Rigsdag.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Sorø Amts 1ste Valgkreds Ordet.

Zahle: Naar man nu hører Ordføreren for Reformpartiet (P. T. Nielsen) give den ærede 7ende Landstingsmand for København (Brandes) Skam til Tak, fordi han i sin Tid loyalt fulgte det Parti, han den Gang tilhørte, Reformpartiet, i dets Skatte-lovpolitik i sin Helhed, og i det Blad, han den Gang redigerede, ogsaa hævdede det Standpunkt, som var hele Reformpartiets, synes jeg, man gaar noget for vidt. Naar jeg ser, at den ærede Ordfører læser disse Citater af Venstrereformpartiets noksom berygtede Skrønebog, forstaaer jeg, at man, naar man holder Møder rundt omkring paa Landet, ved saadanne Oplysninger søger at bibringe Vælgerne, som jo ikke have Lejlighed til nøje at følge Forholdene, den Opfattelse, at det var paa egen Haand og maaske endog imod Venstrereformpartiet, at denne ærede Landstingsmand som Redaktør kæmpede for det Standpunkt, han forfægtede. Men det Standpunkt var hele Reformpartiets Opfattelse, og det var som Redaktør af et Blad, der den Gang sluttede sig til Reformpartiet, at den nuværende Landstingsmand forfægtede det Standpunkt. Derfor var det rimeligt, at den ærede Ordfører takkede ham for hans Loyalitet i Stedet for nu at spotte ham derfor.

Hvad Spørgsmaalet om Ministeriets Afgang angaar, er det ganske klart, at de to Ministre, som gik, veg for den offentlige Menings Dom, der var den, at disse to Ministre, som for to Aar siden var bleve underrettede om, at Alberti aflagde urig-